

OPIEKA PRAWNA

Newsletter II 2020

Nowy druk ZUS RCA od 1 czerwca 2020 r.

W dniu 17 stycznia 2020 r. w Dzienniku Ustaw zostało opublikowane rozporządzenie Ministra Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej z 20 grudnia 2019r. zmieniające rozporządzenie w sprawie określenia wzorów zgłoszeń do ubezpieczeń społecznych i ubezpieczenia zdrowotnego, imiennych raportów miesięcznych i imiennych raportów miesięcznych korygujących, zgłoszeń płatnika składek, deklaracji rozliczeniowych i deklaracji rozliczeniowych korygujących, zgłoszeń danych o pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, raportów informacyjnych, oświadczeń o zamiarze przekazania raportów informacyjnych oraz innych dokumentów.

W powołanym rozporządzeniu określono nowy wzór formularza ZUS RCA, który będzie obowiązywał od 1 czerwca 2020 r. Druk zawiera nowe pole 28, w którym płatnik będzie wykazywać wysokość wpłat wniesionych do PPK. Zanim zmiany wejdą w życie, informację tę nadal należy wykazywać w polu nr 27 dotyczącym kwoty obniżenia podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z tytułu opłacania składki w ramach pracowniczego programu emerytalnego. Pracodawcy, którzy prowadzą PPE i równolegle utworzyli PPK, do końca maja 2020 r. w polu nr 27 powinni wpisać łączną kwotę wniesioną do PPE i PPK. Natomiast od dnia 1.06.2020 r. w polu 27 należy wykazywać wyłącznie wysokość składek wniesionych do PPE.

(źródło: rozporządzenie Ministra Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej z 20 grudnia 2019r. zmieniające rozporządzenie w sprawie określenia wzorów zgłoszeń do ubezpieczeń społecznych i ubezpieczenia zdrowotnego, imiennych raportów miesięcznych i imiennych raportów miesięcznych korygujących, zgłoszeń płatnika składek, deklaracji rozliczeniowych i deklaracji rozliczeniowych korygujących, zgłoszeń danych o pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, raportów informacyjnych, oświadczeń o zamiarze przekazania raportów informacyjnych oraz innych dokumentów)

Koszty zakwaterowania pracowników za granicą, które ponosi pracodawca są przychodem i wchodzi w skład podstawy składek.

W dniu 28 stycznia 2020r. Sąd Najwyższy Izba Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w wyroku w sprawie I UK 346/18 wskazał, że koszty zakwaterowania pracowników za granicą, które ponosi pracodawca są przychodem i wchodzi w skład podstawy składek. Sprawa dotyczyła odpowiedzi na pytanie czy płatnik powinien odprowadzić składki na ubezpieczenie społeczne za pracowników zatrudnionych za granicą od faktycznie ponoszonych kosztów noclegów. W sprawie wydane zostały dwie sprzeczne decyzje ZUS (korzystna i niekorzystna dla pracodawcy) oraz korzystna dla pracodawcy interpretacja US. Sprawa trafiła do Sądu Najwyższego, który stwierdził, że dla sprawy nie ma znaczenia treść wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 7 lipca 2014 (K 7/13), który dotyczy także składek i art. 10a ust. 2 i 3 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, według której interpretacja jest wiążąca dla organów administracji publicznej lub państwowych jednostek organizacyjnych właściwych dla przedsiębiorcy i może zostać zmieniona wyłącznie w drodze wznowienia postępowania. Sąd Najwyższy w swoim orzeczeniu wielokrotnie odnosił się do wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 2014 r., w którym stwierdzono, że „inne nieodpłatne świadczenie” oznacza wyłącznie przysporzenie majątkowe o indywidualnie określonej wartości, otrzymane przez pracownika. Sędzia sprawozdawca Piotr Prusinowski zaznaczył, że czym innym jest przychód a czym innym podstawa opodatkowania składek. Zatem wyrok TK nie odnosi się do podstawy wymiaru składek. SN przyznał także, że w tej sprawie art.10 a ustawy o swobodzie działalności gospodarczej nie miał zastosowania, bowiem sąd pracy wydał wyrok jeszcze przed wydaniem interpretacji i decyzja US oraz ZUS nie mogła blokować postępowania przed sądem. Tym samym skarga kasacyjna okazała się niezasadna. Zdaniem Izby Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego koszty zakwaterowania pracowników, które ponosi pracodawca są przychodem i wchodzi w skład podstawy składek.

(Źródło: wyrok Sądu Najwyższego z 28 stycznia 2020r., I UK 346/18, <https://www.prawo.pl>)

Limit czasu na kontrolę - brak możliwości prowadzenia kontroli firmy przez cały rok, po jednym dniu w każdym miesiącu.

Limit czasu na kontrolowanie mikroprzedsiębiorcy to 12 kolejno następujących po sobie dni roboczych – tak orzekł NSA w wyroku z dnia 19 lutego 2020 r. (sygn. akt I FSK 2243/19). Maksymalny czas trwania kontroli u przedsiębiorcy w jednym roku kalendarzowym określa obecnie art. 55 ust. 1 ustawy – Prawo przedsiębiorców. Wcześniej regulacja ta znajdowała się w art. 83 ust. 1 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej. Kontrola w ciągu jednego roku nie może przekroczyć:

- 12 dni roboczych – u mikroprzedsiębiorców,
- 18 dni roboczych – u małych przedsiębiorców,
- 24 dni roboczych – u średnich przedsiębiorców,
- 48 dni roboczych – u pozostałych przedsiębiorców.

Choć od tej zasady przewidziano liczne wyjątki polegające na niestosowaniu ograniczeń do niektórych typów kontroli i możliwości przedłużania kontroli oraz jej przerywania, to jednak sprawa, która trafiła na wokandę NSA nie dotyczyła żadnego nich. Dotychczas dominowała linia orzecznicza wg której przy obliczaniu czasu trwania kontroli liczyły się tylko te dni, w

których kontrolerzy faktycznie przebywali w siedzibie firmy. Takie stanowisko forsowały Urzędy Skarbowe. Oznaczało to jednak, że gdyby urzędnicy przebywali w kontrolowanej firmie każdego miesiąca po jednym dniu, kontrola trwałaby de facto cały rok. W uzasadnieniu orzeczenia z dnia 19.02.2020 r. sędzia Krzysztof Wujek wskazał, że o tym, kiedy kontrola się rozpoczyna, a kiedy kończy decydują przepisy. Z ordynacji podatkowej zaś wynika, że początkiem jest okazanie upoważnienia przez osobę przystępującą do kontroli, a końcem jest dzień wręczenia protokołu z kontroli. Na to jest od 12 do 48 dni, w zależności od wielkości przedsiębiorcy, co z kolei przewiduje ustawa – Prawo przedsiębiorców. Sąd orzekł, że limit czasu na kontrolowanie mikroprzedsiębiorcy to 12 kolejno następujących po sobie dni roboczych.

Najnowszy wyrok NSA daje podatnikowi ciekawy oręż do wali z fiskusem i pozostaje liczyć, że wyrażone w nim stanowisko zostanie utrwalone w orzecznictwie sądów administracyjnych.

(Źródło: wyrok NSA z dnia 19 lutego 2020 r., sygn. akt I FSK 2243/19, <https://serwisy.gazetaprawna.pl>)